

รามคำราบราย

ภาคสอง สมัยที่ ๗๗ ปีการศึกษา ๒๕๖๗ เล่มที่ ๑

บทบรรณาธิการ

คำถ้าม คดีก่อน ภริยาเป็นโจทก์ฟ้องสามีเป็นจำเลยข้อห่าม่ โดยบรรยายฟ้องว่า โจทก์กับจำเลยไม่มีสิ้นสมรสทรัพย์สินตามฟ้องคือที่ดินและรถกระบวนการเป็นสิ้นส่วนตัวของโจทก์ และมีคำขอบังคับให้หย่าและให้คืนรถกระบวนการ ต่อมา โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขคำขอห้ามฟ้องให้ จำเลยคืนที่ดินแก่โจทก์ด้วย ศาลยกคำร้องข้อห้ามไว้ เนื่องจากที่ดินไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม เพราะเป็นเรื่องคดี ขับไล่ (เนื่องจากที่ดินมีชื่อโจทก์ทางทะเบียนแต่จำเลยเป็นผู้ครอบครองที่ดินพิพาท) และว่าโจทก์กับ จำเลยทดลองทำสัญญาประนีประนอมยอมความกัน มีการทดลองเฉพาะเรื่องการหย่าและการโอน รถกระบวนการ ไม่ติดใจที่จะใช้สิทธิเรียกร้องใด ๆ ต่อ กันอีก ศาลมีคำพิพากษาตามยื่น คดีถึงที่สุด คดีหลัง สามีเป็นโจทก์ฟ้องภริยาขอแบ่งที่ดินและบ้านอ้างว่าเป็นสิ้นสมรส ดังนี้ เป็นฟ้องข้าหรือไม่ คำตอบ มีคำพิพากษายืนยันจัดที่ได้ดังนี้

คำพิพากษายืนยันที่ ๑๔๐/๘๕๖๗

การฟ้องในคดีก่อนซึ่งมีการทำสัญญาประนีประนอมยอมความและศาลชั้นต้นมี คำพิพากษาตามยอมกันนั้นเป็นคดีหย่าที่มิได้มีการขอแบ่งสิ้นสมรสกันแต่อย่างใด โดยจำเลยซึ่ง เป็นโจทก์ในคดีก่อนบรรยายฟ้องว่าโจทก์กับจำเลยไม่มีสิ้นสมรส ทรัพย์สินตามฟ้องคือที่ดินพิพาท และรถกระบวนการล้วนเป็นสิ้นส่วนตัวของโจทก์ และมีคำขอบังคับให้พิพากษาให้หย่าและให้โจทก์ ซึ่งเป็นจำเลยในคดีก่อนคืนรถกระบวนการที่เป็นสิ้นส่วนตัวให้แก่ตน แม่จำเลยยื่นคำให้การโดยแจ้ง ว่าที่ดินพิพาทและรถกระบวนการเป็นสิ้นสมรสซึ่งดูประหนึ่งว่าการแบ่งสิ้นสมรสจะเป็นประเด็นข้อพิพาท ในคดีดังกล่าวด้วยก็ตาม แต่ก็ได้ความจากรายงานกระบวนการพิจารณาในสำนวนคดีดังกล่าวว่า ก่อนที่โจทก์กับจำเลยจะเจรจาลงกัน โจทก์ยื่นคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำขอห้ามฟ้องเกี่ยวกับ ที่ดินพิพาทโดยขอให้บังคับจำเลยคืนที่ดินพิพาทแก่โจทก์ด้วย ศาลชั้นต้นไม่อนุญาตโดยมี คำสั่งว่าเมื่อพิจารณาจากคำแฉลงของโจทก์ที่ว่า ปัจจุบันหนังสือรับรองการทำประทัยชื่อของที่ดิน พิพาทอยู่ที่โจทก์มีชื่อโจทก์เป็นผู้ครอบครองและจำเลยครอบครองที่ดินพิพาทด้วยมิชอบแล้ว เห็นได้ชัดเป็นคำขอให้ขับไล่ซึ่งโจทก์ไม่ได้บรรยายมาในคำฟ้องเดิมจึงเป็นคำขอที่ไม่เกี่ยวกับฟ้องเดิม และยกคำร้องของโจทก์ หลังจากนั้นศาลจึงทำการไกล์เกลี่ยจนคุ้มความสามารถทดลองกันได้ และปรากฏตามสัญญาประนีประนอมยอมความว่ามีการทดลองกันเฉพาะเรื่องการหย่าในข้อ ๑ และการโอนรถกระบวนการในข้อ ๒ ซึ่งเป็นประเด็นข้อพิพาท หลังจากที่ศาลชั้นต้นได้ตัดประเด็น ข้อพิพาทเกี่ยวกับที่ดินและบ้านพิพาทออกไปก่อนแล้ว ดังนั้นแม้จะได้ความจากสัญญาประนี ประนอมยอมความในข้อ ๓ ว่าโจทก์และจำเลยทดลองตามสัญญาประนีประนอมยอมความตาม ข้อ ๑ ถึงข้อ ๒ ทุกประการและเมตติจิจะใช้สิทธิเรียกร้องใด ๆ ต่อ กันอีกไม่อ่านำข้อความ ในข้อ ๓ นี้มาติความว่าคุ้มความทดลองกันเกี่ยวกับที่ดินพิพาทแล้วได้ เนื่องจากการตีความ

เห็นนั้นขัดต่อข้อเท็จจริงในรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลซึ่งมีคำสั่งว่าเรื่องที่ดินพิพากษาไม่เกี่ยวกับพื้นเดิม เพราะเป็นเรื่องคดีขับได้ ซึ่งต่อมาจำเลยก็ไปฟ้องขับไล่โจทก์ออกจากที่ดินพิพากษาเป็นคดีอีกคดีหนึ่ง กรณีจึงไม่อาจถือได้ว่าคู่ความได้ตกลงกันในประเด็นข้อพิพากษาเกี่ยวกับที่ดินและบ้านพิพากษาว่าโจทก์กับจำเลยไปแล้วในคดีก่อน ดังนั้นการฟ้องขอแปลงที่ดินและบ้านพิพากษาในคดีนี้จึงมิได้เป็นเรื่องที่เคยว่ากันมาแล้วในคดีก่อน คำฟ้องของโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องข้ามกับคำฟ้องในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ ๑๗๘/๒๕๕๙ ของศาลชั้นต้นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๔๙ ประกอบพระราชบัญญัติศาลมีyawชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๖

คำatham คู่ความตกลงท้ากันให้ถือเอกสารของคำพิพากษาในคดีแพ่งของศาลชั้นต้นที่วินิจฉัยเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์พิพากษา หากผลคดีเป็นอย่างไรให้ถือตามผลคดีนั้น และให้ศาลวินิจฉัยเฉพาะในเรื่องค่าเสียหาย ดังนี้ต้องถือเอกสารของคำพิพากษาที่ถึงที่สุดเป็นข้อวินิจฉัยในประเด็นที่ท้ากันหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาภัยการวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาภัยการที่ ๗๐๘/๒๕๕๖

โจทก์ทั้งสองและจำเลยแกล้งต่อศาลชั้นต้นว่าคดีนี้และคดีแพ่งหมายเลขแดงดำที่ ๒๕๔๖/๒๕๕๖ ของศาลชั้นต้นมีประเด็นข้อพิพากษาอย่างเดียวกันว่า การรับโอนทรัพย์พิพากษาของโจทก์ทั้งสองชอบหรือไม่ คู่ความจึงตกลงท้ากันให้ถือเอกสารของคำพิพากษาในคดีดังกล่าวที่วินิจฉัยเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์พิพากษา หากผลคดีดังกล่าวเป็นอย่างไรให้ถือตามผลคดีนั้นและให้ศาลวินิจฉัยเฉพาะในเรื่องค่าเสียหายโดยคู่ความไม่ติดใจในประเด็นอื่น ตามรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ ๖ พฤษภาคม ๒๕๕๖ ตามข้อตกลงในรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับดังกล่าว คู่ความมิได้ตกลงกันให้ถือเอกสารของคำพิพากษาศาลชั้นต้นในคดีแพ่งหมายเลขแดงดำที่ ๒๕๔๖/๒๕๕๖ เป็นข้อวินิจฉัยตามคำทำา คำพิพากษาศาลชั้นต้นอาจถูกเปลี่ยนแปลง แก้ไข กลับ หรือคงเดิมได้ จึงต้องแปลงเจตนาของคู่ความว่าประสงค์ให้ถือเอกสารของคำพิพากษาที่ถึงที่สุดเป็นข้อวินิจฉัยในประเด็นที่ท้ากัน เมื่อศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาในคดีนั้นแล้ว ส. ยืน อุทธรณ์และภัยการต่อมา ดังนั้นคดีแพ่งหมายเลขแดงดำที่ ๒๕๔๖/๒๕๕๖ ของศาลชั้นต้นจึงยังไม่ถึงที่สุด นอกจากนี้ศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวมิได้วินิจฉัยซึ่งขาดประเด็นเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพากษาตามที่โจทก์ทั้งสองและจำเลยท้ากัน จึงไม่อาจนำผลของคำพิพากษาศาลชั้นต้นในคดีดังกล่าวมาเป็นข้อวินิจฉัยในคดีนี้ได้ แต่ในระหว่างการพิจารณาของศาลภัยการ ปรากฏว่าคดีแพ่งที่คู่ความตกลงท้ากันนั้น ศาลภัยการได้มีคำพิพากษาแล้วโดยวินิจฉัยว่าบ้านราชท

บริหารสินทรัพย์ไทยรับโอนทรัพย์พิพากษาโดยชอบตามพระราชกำหนดราชบัณฑิการสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๖ ๙. ไม่มีอำนาจพ้องขอให้เพิกถอนการโอนทรัพย์พิพากษา คดีไม่จำต้องวินิจฉัยปัญหาอื่นตามฎีกาของ ๙. อีก เพราะไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนแปลงไป ตามสำเนาคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๔๔๘๘/๒๕๖๒ ห้ายรายงานเจ้าหน้าที่ฉบับลงวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ถือว่าศาลฎีกາได้วินิจฉัยซึ่งข้อประเด็นเกี่ยวกับกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพากษาตามคำท้าที่โจทก์ทั้งสองและจำเลยทั้งสองกันแล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๑๗๘ โจทก์ทั้งสองและจำเลยจึงต้องผูกพันตามคำท้าที่กลังกันตามผลของคำพิพากษาศาลฎีกดังกล่าว คดีนี้จึงต้องฟังว่าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยรับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างพิพากษาโดยชอบ เมื่อบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างให้บริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด และต่อมาบริษัทบริหารสินทรัพย์กรุงเทพพาณิชย์ จำกัด ขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างดังกล่าวให้แก่โจทก์ทั้งสอง โจทก์ทั้งสองย่อมมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินและสิ่งปลูกสร้างพิพากษา มีอำนาจพ้องขับไล่และเรียกค่าเดียหายจากจำเลยได้

คำตาม คำขอห้ายท้องคดีอาญาทำที่ต่างประเทศแต่ไม่มีkingสูลหรือโนดาเรียบลิกหรือบุคคลอื่นซึ่งกฎหมายห้องถันตั้งให้เป็นผู้มีอำนาจลงลายมือชื่อเป็นพยาน และหนังสือรับรองความเป็นนิติบุคคลต่างประเทศของโจทก์เป็นเอกสารที่ทำในต่างประเทศ แต่ไม่มีโนดาเรียบลิกเป็นเอกสารที่รับฟังได้ตามกฎหมายหรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาฎีกาวินิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาฎีกាដ ๔๐๕๐/๒๕๖๒

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๔๗ เป็นบทบัญญัติที่ใช้สำหรับกรณีที่มีการทำหนังสือมอบอำนาจเท่านั้น แม้ในวรรคสี่จะบัญญัติว่าบทบัญญัติในมาตรา ๔๗ วรรคหนึ่ง ถึงวรรคสามดังกล่าวให้ใช้บังคับแก่ใบสำคัญและเอกสารอื่น ๆ ทำนองเช่นว่ามานี้ซึ่งคู่ความจะต้องยื่นต่อศาล ก็มีความหมายเพียงให้นำบทบัญญัติดังกล่าวมาใช้กับเอกสารที่มีลักษณะเดียวกันกับใบมอบอำนาจเท่านั้น หากมีความหมายถึงเอกสารทุกฉบับที่ออกจากต่างประเทศต้องผ่านการรับรองโดยโนดาเรียบลิกไม่ ทั้งในวรรคสองของมาตรา ๔๗ ก็เป็นกรณีเมื่อศาลเมเหตุอันสงสัยหรือเมื่อคู่ความอึกฝ่ายยื่นคำร้องแสดงเหตุอันควรสงสัยว่าใบมอบอำนาจที่ยื่นต่อศาลไม่ใช่ใบมอบอำนาจอันแท้จริง และศาลมีคำสั่งให้ปฏิบัติตามมาตรา ๔๗ วรรคสามแต่คดีนี้โจทก์เป็นผู้ลงลายมือชื่อห้ายคำพ้องเอง มิได้จัดทำหนังสือมอบอำนาจแต่อย่างใด ดังนี้กรณีไม่อาจนำบทบัญญัติมาตรา ๔๗

แม้หนังสือรับรองความเป็นนิติบุคคลต่างประเทศของโจทก์เป็นเพียงสำเนาเอกสาร และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๓๙ บัญญัติว่าต้นฉบับเอกสารเท่านั้น ที่ถูกเป็นพยานได้ แต่ก็บัญญัติเป็นข้อยกเว้นไว้ว่าถ้าหากต้นฉบับไม่ได้ สำเนาที่รับรองว่าถูกต้อง หรือพยานบุคคลที่รู้ข้อความก็ถูกเป็นพยานได้ ดังนั้น เมื่อโจทก์มี ท. ช. และ ม. พยานที่รู้เห็น และทราบเนื้อความในหนังสือรับรองดังกล่าวมาเปิกความยืนยัน หนังสือรับรองย่อมสามารถรับฟัง เป็นพยานหลักฐานได้

คำถาวร ผู้เสียหายทำหนังสือมอบอำนาจให้บุคคลอื่นยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินใหม่ทดแทนในคดีที่พนักงานอัยการเป็นโจทก์ แต่หนังสือมอบอำนาจไม่เปิดรายการแสดงปี ดังนี้ ผู้รับมอบอำนาจจะมีอำนาจยื่นคำร้องแทนผู้เสียหาย หรือไม่

คำตอบ มีคำพิพากษาริบภาระนิจฉัยไว้ดังนี้

คำพิพากษาริบภาระที่ ๖๖๘๙/๒๕๖๒

ผู้เสียหายได้ทำหนังสือมอบอำนาจให้ จ. บิดาลยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินใหม่ทดแทนแล้ว ซึ่งการมอบอำนาจให้ยื่นคำร้องดังกล่าวเป็นการมอบอำนาจให้ยื่นคำร้องตาม ป.ว.อ. มาตรา ๔๔/๑ หาใช่เป็นการมอบอำนาจให้ยื่นคำร้องในคดีแพ่งโดยแท้ไม่ กรณีจึงไม่อาจนำ ป.รัษฎากร มาตรา ๑๑๘ มาปรับใช้แก่คดีได้ แม้หนังสือมอบอำนาจดังกล่าว มิได้เปิดรายการแสดงปีบริบูรณ์ที่ทำให้ จ. ไม่มีอำนาจยื่นคำร้องแทนผู้เสียหายไม่แม้บัญญัติ ผู้เสียหายจะมิได้รู้ว่า แต่โดยที่คดีนี้เป็นคดีแพ่งที่เกี่ยวเนื่องกับคดีอาญาและในการพิพากษาคดี ในส่วนแพ่ง ศาลจำต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญาตาม ป.ว.อ. มาตรา ๔๖ เมื่อศาลมีภาระมีคำพิพากษาคดีส่วนอาญาว่าจำเลยกระทำการผิด ศาลมีภาระมีอำนาจอนุบยกดีส่วนแพ่งขึ้นวินิจฉัยเพื่อให้เป็นไปตามผลคดีส่วนอาญาได้ เพราะเป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๑๙๕ วรรคสอง ประกอบมาตรา ๒๒๔ โดยมิพักจำต้องยื่นสำเนาไปให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๓ วินิจฉัย

**นายประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์
บรรณาธิการ**